

Echo Sanktuarium
ECHO SANKTUARIUM
FOR SACRUM

Matki Bożej w Cudy Wielmożnej na Górze Przemysła w Poznaniu
nr 82/4/2014

OTO DZIEŃ, KTÓRY PAN UCZYNIŁ,
RADUJMY SIĘ ZEŃ
I WESELMY!
(Ps. 118,24)

Z KLASZTORNEJ KRONIKI

ŚWIĄTECZNE SPOTKANIE DLA WSPÓŁPRACOWNIKÓW I DOBRODZIEJÓW

Spotkania „opłatkowe” z poszczególnymi grupami duszpasterskimi to znana powszechnie tradycja. Po raz pierwszy zorganizowane zostało wspólne świąteczne spotkanie dla zaangażowanych w codziennej trosce o Sanktuarium i Klasztor, dla przedstawicieli naszych grup duszpasterskich, dla dobrodziejów, razem około 70 osób. Spotkanie miało miejsce w sobotę, 25 stycznia, a rozpoczęło się Mszą św. w Sanktuarium pod przewodnictwem o. gwardiana Leszka Klekociuka. Następnie w pomieszczeniach klasztoru był czas na podzielenie się opłatkiem, złożenie życzeń i podziękowanie za troskę i zaangażowanie w życie i działalność Sanktuarium, na świąteczne rozmowy i snucie planów na nowy rok. Uczestnicy spotkania wyrażali wdzięczność za okazję do spotkania w takim gronie, w którym na co dzień nie mieli okazji do tej pory razem się zobaczyć, a przecież dla wszystkich to miejsce jest ważne w życiu wiary i wielorakiego zaangażowania. Zatem z pewnością takie spotkania będą kontynuowane.

DIECEZJALNY ETAP OGÓLNOPOLSKIEJ OLIMPIADY O ŚW. MAKSYMILIANIE

We wtorek, 4 marca, w naszym Klasztorze odbył się diecezjalny etap Ogólnopolskiej Olimpiady o św. Maksymilianie. Szkoły z terenu Archidiecezji Poznańskiej po pierwszy wzięły udział w tej Olimpiadzie, a ogólnopolscy Organizatorzy zwrócili się do nas z prośbą o pomoc w przeprowadzeniu etapu diecezjalnego. Do tego etapu, po przeprowadzeniu eliminacji szkolnych, zgłosiły 3 gimnazja (7 uczestników) i 4 szkoły ponadgimnazjalne (10 uczestników). Uczestnicy wraz ze swymi opiekunami (księża katecheci i panie katechetki) przybyli do klasztoru na godzinę 9.30. Po krótkim przywitaniu i wprowadzeniu uczestnicy przystąpili do rozwiązywania testów nadesłanych przez Organizatorów, pod nadzorem komisji (o. Michał, br. Andrzej i p. Jolanta Lorenz), w tym czasie opiekunowie zostali zaproszeni na kawę i coś słodkiego. Po napisaniu testów, podczas gdy komisja zajęła się ich sprawdzaniem, uczestnicy i opiekunowie wzięli udział w Sanktuarium we Mszy św. sprawowanej przez o. Lucjana, z okolicznościowym kazaniem o św. Maksymilianie. Po Mszy św. miało miejsce ogłoszenie wyników, wręczenie nagród przygotowanych przez Klasztor dla zwycięzców, którzy zakwalifikowali się do etapu ogólnopolskiego, oraz - przygotowanych przez Organizatorów ogólnopolskich - dyplomów i pamiątek dla wszystkich uczestników, i dyplomów z podziękowań dla ich opiekunów i szkół, które zaangażowały się na rzecz poznawania przez młodzież postaci i dzieła św. Maksymiliana. Oby i w następnych latach to promowanie było kontynuowane, a spotkanie ze Świętym i z franciszkanami zaowocowało powołaniami zakonnymi śladem św. Franciszka, św. Klary i św. Maksymiliana.

Oprac. o. Michał

CHUSTA ŚW. WERONIKI W TRADYCJI I IKONOGRAFII CHRZEŚCIJAŃSKIEJ

Wnętrze nawy głównej sanktuarium franciszkańskiego, po prawej stronie, zdobi ambona regencyjna z lat 1732-33 (fot. 1) autorstwa snyczerza Szymona Betingera i malarza Gotfryda Langnera, z fundacji o. Bazylego Stęskiego. W środkowym polu pięciobocznego korpusu ozdobionego ornamentem cęgowym z kampanulami umieszczone jest uskrzydłone serce i chusta św. Weroniki z wizerunkiem Chrystusa w cierniowej koronie, a pod nią łaciński napis: „Verbum Divinum inter spinas” („Słowo Boże wśród cierni”) (fot.2). Poniżej widoczny jest zwieńczony koroną kartusz z napisem: „Suscipe insitum Verbum quo potest salvare animas vestras” („Przyjmijcie wcielonę Słowo, które może zbawić dusze wasze”). Te zdania stanowią zachętę do słuchania i przyjęcia Słowa Bożego, nawiązując tym samym do dawnej funkcji ambony, z której Je głoszono. W kontekście zbliżających się Świąt Zmartwychwstania Pańskiego warto skupić uwagę na wspomnianym wyobrażeniu chusty św. Weroniki.

Fot. 1. Ambona w kościele
o.o. franciszkanów w Poznaniu

Fot. 2. Chusta św. Weroniki.
Ambona w kościele o.o. franciszkanów w Poznaniu

POSTAĆ ŚW. WERONIKI

W nabożeństwie Drogi Krzyżowej już od czasów średniowiecza (XV w.) w Stacji Szóstej pojawia się postać kobiety imieniem Weronika. Tradycja przekazuje, iż niewiasta otarła chustą twarz umęczonego Zbawiciela idącego na Golgotę, a w zamian za ten miłosierny i śmiały czyn otrzymała Jego oblicze w cudowny sposób utrwalone na owej tkaninie (fot. 3). Nie wzmiankuje o tym fakcie i samej kobiecie Pismo Święte lecz dopiero pisma apokryficzne z IV w. (m.in. „Dzieje Piłata”). Wiązane z cudownym wizerunkiem na chuście grecko-łacińskie określenie vera eikon („prawdziwy obraz/wizerunek”) dało początek imieniu Weronika, którym zaczęto nazywać ową kobietę. Według innych źródeł imię to mogło wywodzić się z greckiego słowa: pheronike – czyli „niosąca zwycięstwo” (co interpretować można jako niosąca wizerunek Zbawiciela, zwycięzcy nad śmiercią). Podobno pierwotnie miała ona na imię Serafia (Serafina). Przyjmuje się, że była pobożną żoną Syracha, członka Sanhedrynu. Weronika utożsamiana jest też niekiedy z biblijną niewiastą uzdrowioną przez Chrystusa z krwotoku, czy też Martą z Betanii. Weronikę czczono jako świętą, odprawiano msze św. i nabożeństwa jej

Fot. 3. Szósta Stacja Drogi Krzyżowej.
„Weronika ociera twarz (Chrystusowi)”,
Kościół o.o. franciszkanów w Poznaniu

poświęcone. Te praktyki ukrocił św. Karol Boromeusz motywując tym, iż jej imię nie figuruje w dawnych spisach męczenników ani we współczesnej Martyrologii Rzymskiej. Aktualnie uznawana jest za świętą w kościele katolickim, prawosławnym i ormiańskim. W kościele katolickim wspomniana jest liturgicznie 4 lutego lub 12 lipca. Warto dodać, że Weronika jest patronką praczek, gospodyń parafialnych, zedawców tkanin, szwaczek, tkaczy oraz od czasów współczesnych także i fotografów. Uchodzi ponadto za orędowniczkę w przypadkach poważnych obrażeń oraz krążenia krwi i dobrej śmierci.

CHUSTA ŚW. WERONIKI Z CUDOWNYM WIZERUNKIEM

Od początku istnienia Chusta św. Weroniki wzbudzała szczególne emocje, gdyż przypisywano jej niezwykle właściwości. Według legendy sam cesarz Tyberiusz podczas ciężkiej choroby dowiedziawszy się o niej, poprosił o jej przyniesienie. Podobno doznał uzdrowienia ujrzawszy oblicze Chrystusa. Przyjmujemy, że Chusta trafiła do rąk papieża Klemensa I (czwartego biskupa Rzymu). Podczas prześladowań ukrywano ją w katakumbach, a następnie umieszczono w świątyni wzniesionej przez Konstantyna Wielkiego nad grobem św. Piotra (IV w.). Wizerunek przyciągał rzesze pielgrzymów, do czego zresztą przyczyniła się średniowieczna „Złota Legenda” Jakuba de Voragine oraz objawienia św. Brygidy z 1373 roku. Papież Celestyn III w XII wieku ufundował relikwiarz do przechowywania cudownej Chusty, a papież Mikołaj IV, w kolejnym stuleciu, nadał odpusty. Papież Innocenty III (który jak wiadomo zatwierdził regułę zakonną św. Franciszka) na początku XIII wieku wprowadził też tradycję uroczystych procesji z Chustą św. Weroniki, które miały utwierdzać wiernych w jej autentyczności. Tą świętą relikwią kanonicy bazyliki udzielali błogosławieństwa podczas uroczystości w określone święta. Król Władysław IV Waza, późniejszy król Polski, w 1624 roku będąc w Rzymie dostał się do zaszczytu obejrzenia z bliska i dotknięcia Chusty. Odbęło się to po uprzednim mianowaniu go na kanonika bazyliki, wówczas został dopuszczony do ceremonii udzielenia błogosławieństwa. Tylko kanonicy mogli bowiem mieć bezpośredni dostęp do relikwii.

RZYMSKA CHUSTA ŚW. WERONIKI I CAŁUN Z MANOPPELLO

W obecnej Bazylice Watykańskiej Chusta przechowywana jest do dziś. Ostonięta kryształem i pozłacaną ramą święta relikwia znajduje się w niedostępnej dla turystów kapli-

Fot. 4. Figura Świętej Weroniki w Bazylice św. Piotra w Rzymie

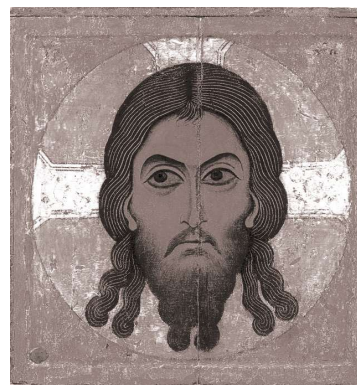
Fot. 5 Całun z Manoppello

cy wyodrębnionej wewnątrz jednego z czterech filarów podtrzymujących kopułę świątyni¹. Przedfilarem zw. Kolumną Weroniki, stoi wniesiony monumentalny barokowy posąg św. Weroniki z chustą pochodzący z 1629 roku, dłuta Francesca Mocchi (fot. 4). Nad figurą znajduje się balkon, z którego w Niedzielę Palmową pokazywana jest wiernym święta relikwia. Twierdzi się, iż oryginał mógł zaginąć podczas najazdu cesarza Karola V na Rzym (tzw. Sacco di Roma 1527), a relikwia obecna może być jego kopią uważaną jedynie za oryginał, którym jednak mogła się stać dzięki wcześniejszemu dotknięciu świętego pierwowzoru. Oryginał chusty św. Weroniki utożsamia się niekiedy z tzw. całunem z Manoppello (fot. 5). Całun jest wykonany z bisioru – morskiego, bardzo delikatnego i niegdyś niezwykle drogiego, jedwabiu. W intensywnym świetle twarz Chrystusa na tkaninie wydaje się trójwymiarowa. Podobieństwo rzymskiej relikwii i całunu z Manoppello może potwierdzać teorię, iż jest on skradzionym w XVI w. oryginałem czyli prawdziwą Chustą Weroniki. Badacze ustalili niezwykle podobieństwo między trzema wizerunkami – rzymskim, z Manoppello i z Całunu Turyńskiego, co nasuwa przypuszczenie, iż jest to oblicze jednej i tej samej Osoby – Jezusa Chrystusa.

ŚWIĘTE OBLICZE W SZTUCE

Mimo, iż Weronika jest postacią legendarną to zarówno ona jak i jej Chusta ze Świętym Wizerunkiem stały się znaczącym motywem w ikonografii chrześcijańskiej. Inspirowały w dziejach czołowych twórców malarstwa takich jak R. Campin, R. van der Weyden, H. Memling, J. Pontormo, czy El Greco.

Można wyróżnić kilka odmian artystycznego przedstawienia Chusty Weroniki zwanej też panniculum Christi, sudarium, Veraicon. Niekiedy w obrazach chusta trzymana jest przez kobietę (Weronikę) za górne rogi pionowo, w innych przypadkach przez aniołów lub występuje całkowicie samodzielnie (tak jak

Fot. 6. Ikona z wizerunkiem Chrystusa (mandylion)

w poznańskim sanktuarium na ambonie, (fot. 2). Twarz Chrystusa przedstawiana jest frontalnie z otwartymi lub przymkniętymi oczami, długimi włosami, koroną cierniową lub bez niej, z widocznymi oznakami cierpienia, wyniszczenia męką, kroplami spływającej krwi.

Pierwsze obrazy inspirowane Chustą Weroniki określane acheiropita (acheiropoietą, achiropita) czyli „powstałe w sposób nadnaturalny” lub „nie ludzką ręką malowany”, pojawiły się w sztuce późnobyzantyjskiej. Reprezentują one typ zw. Mandylionem. Jest to obraz z twarzą Chrystusa, lecz nie cierpiącego, bez korony cierniowej (fot. 6). Ten typ malarstwa rozpowszechnił się na Wschodzie.

Fot. 7. Chusta św. Weroniki. Fragment rzeźby. Muzeum Archidiecezjalne w Poznaniu

Fot. 8. Św. Weronika, pocz. XVI w., Muzeum Archidiecezjalne w Poznaniu

Postać św. Weroniki spotkać można także w zbiorach rodzimych. Za przykład posłużyć może poznańskie Muzeum Archidiecezjalne, które eksponuje rzeźbę pochodzącą z początku XVI w. przedstawiającą stojącą postać św. Weroniki prezentującą przed sobą chustę z bardzo plastycznie oddanym wizerunkiem Chrystusa (fot. 7 i 8).

W okresie Wielkiego Postu podczas odprawiania nabożeństwa Drogi Krzyżowej warto zadumać się nad sensem Szóstej Stacji i tak silnie utrwaloną w niej przez tradycję i sztukę kobietą, która za swój miłosierny, spontaniczny, odważny, choć z pozoru, niewielki gest współczucia cierpiącemu Jezusowi, otrzymała w zamian tak wiele...

Izabela Wyszowska

XI POZNAŃSKIE JERYCHO RÓŻAŃCOWE

2-9 LUTY 2014

MARYJA ZWYCIĘŻA

XI Poznańskie Jerycho Różańcowe, w dniach 2-9 lutego, przebiegało swoim zwykłym torem. Nieustanny Różaniec, przeplatany codzienną koronką do Miłosierdzia Bożego o godzinie 15.00 oraz o godzinie 3.00, a także rozważaniem Drogi Krzyżowej, prowadzony był kolejno przez wspólnoty (140), parafie i zakony. Zakony przybyły na adorację szczególnie licznie, nawet poza oficjalnie ustalonym terminem. Jak zwykle, modlitwę wzbogaciły chóry i soliści.

W tym roku wielu uczestników poznańskiego modlitewnego szturmów dzieliło się swoim przekonaniem, że czuwanie było jakies wyjątkowe.

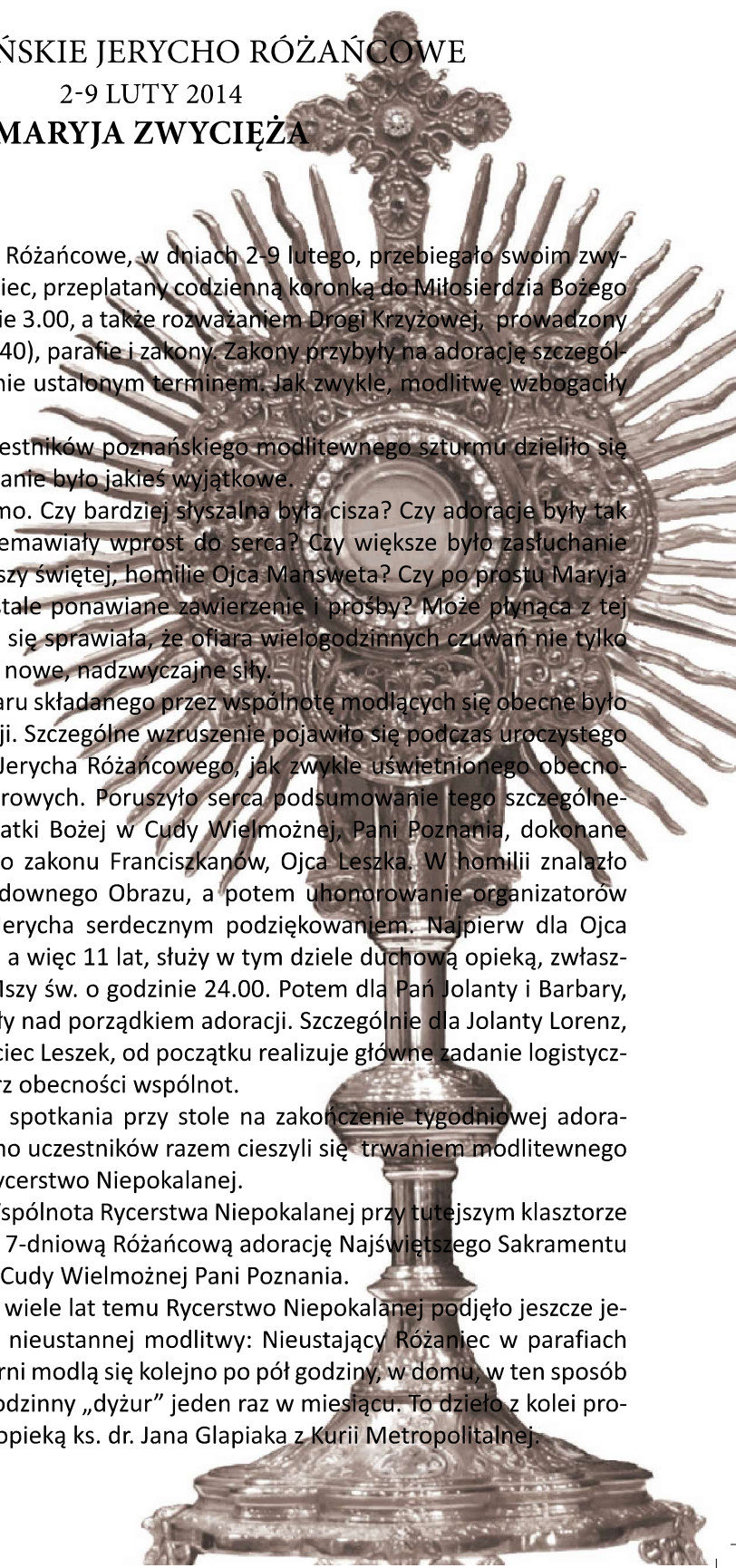
Co to znaczy inne, nie wiadomo. Czy bardziej słyszalna była cisza? Czy adoracje były tak pięknie przygotowane, że przemawiały wprost do serca? Czy większe było zaśłuchanie w głoszone podczas nocnej Mszy świętej, homilie Ojca Mansweta? Czy po prostu Maryja sama odpowiadała na nasze stale ponawiane zawierzenie i prośby? Może płynąca z tej odpowiedzi radość modlących się sprawiała, że ofiara wielogodzinnych czuwań nie tylko nie była trudna, ale przynosiła nowe, nadzwyczajne sily.

Poczucie radosnego daru składanego przez wspólnotę modlących się obecne było przez cały czas trwania adoracji. Szczególne wzruszenie pojawiło się podczas uroczystego zakończenia XI Poznańskiego Jerycha Różańcowego, jak zwykle usławnionego obecnością licznych pocztów sztandarowych. Poruszyło serca podsumowanie tego szczególnego modlitewnego daru dla Matki Bożej w Cudy Wielmożnej, Pani Poznania, dokonane przez Gwardiana poznańskiego zakonu Franciszkanów, Ojca Leszka. W homilii znalazło się przypomnienie historii Cudownego Obrazu, a potem uhonorowanie organizatorów i uczestników Różańcowego Jerycha serdecznym podziękowaniem. Najpierw dla Ojca Mansweta, który od początku, a więc 11 lat, służy w tym dziele duchową opieką, zwłaszcza nocnym celebrowaniem Mszy św. o godzinie 24.00. Potem dla Pań Jolanty i Barbary, które przez 7 dni i nocy czuwały nad porządkiem adoracji. Szczególnie dla Jolanty Lorenz, która – jak trafnie zauważył ojciec Leszek, od początku realizuje główne zadanie logistyczne, czyli harmonizuje terminarz obecności wspólnot.

Podczas „rodzinnego” spotkania przy stole na zakończenie tygodniowej adoracji, gospodarze klasztoru i grono uczestników razem cieszyli się trwaniem modlitewnego dzieła, prowadzonego przez Rycerstwo Niepokalanej.

Jedenaście lat temu Wspólnota Rycerstwa Niepokalanej przy tutejszym klasztorze po raz pierwszy zorganizowała 7-dniową Różańcową adorację Najświętszego Sakramentu w Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej Pani Poznania.

Dodać tutaj trzeba, że wiele lat temu Rycerstwo Niepokalanej podjęło jeszcze jeden wielki wysiłek organizacji nieustannej modlitwy: Nieustający Różaniec w parafiach Archidiecezji Poznańskiej. Wierni modlą się kolejno po pół godziny, w domu, w ten sposób jedna parafia podejmuje 24-godzinny „dyżur” jeden raz w miesiącu. To dzieło z kolei prowadzi Maria Leśniewska, pod opieką ks. dr. Jana Glapiaka z Kurii Metropolitalnej.

Tak więc Wspólnota Rycerstwa Niepokalanej nie ustaje w trosce o poznańskie wspólnotowe modlitwy różańcowe za rodziny, miasto, Ojczyznę, za cały świat. Nie wątpimy w to, że Wszechpośredniczka łask nie tylko nas słucha, ale i zanosi nasze błagania przed Boży Tron prosząc o ich wysłuchanie. Pozostaje nam zachęcać:

1. do wzmocnienia szeregów Rycerzy oddanych Maryi, poprzez których Ona może zwyciężać,
2. do aktywnego udziału w corocznym 7-dniowym Jerychu Różańcowym Poznania, a także comiesięcznym 24-godzinny Jerychu, w każdy pierwszy piątek i sobotę miesiąca, od godziny 9.00 w piątek do 9.00 w sobotę.
3. do pomocy w opasaniu wszystkich parafii Archidiecezji Poznańskiej nieprzerwaną modlitwą Nieustającego Różańca.

Iwona Roszkiewicz

W ROKU WIARY W SYNA BOŻEGO serdecznie zapraszamy wszystkich wiernych na

XI POZNAŃSKIE RÓŻAŃCOWE JERYCHO

czyli siedmiodniową modlitwę wynagradzająco-błagalną przed Najświętszym Sakramentem

w kościele pw. św. Antoniego z Padwy
Sanktuarium Matki Bożej
w Cudy Wielmożnej Pani Poznania
oo. Franciszkanów na Górze Przemysła

Modlić się od 2 lutego 2014, godz. 12.30
będziemy: do 9 lutego 2014, godz. 12.30

Msze Święte:
Codziennie 7.00, 9.00, 12.00, 18.00, 24.00
W niedziele 7.00, 8.30, 10.00, 11.30,
12.30, 14.00, 18.00, 24.00

Zakończenie:
9 lutego godz. 12.30 - uroczysta Msza św.
Oddanie się Najświętszemu Sercu Pana Jezusa
i Niepokalanemu Sercu Najświętszej Maryi Panny

Kustosz Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej o. Leszek Klekociuk

ŚP. S. ZOFIA WIECZOREK OFS

† 22.01.2014

Nasza wspólnota Franciszkańskiego Zakonu Świeckich pożegnała w tym roku siostrę Zofię Wieczorek. Była to wyjątkowa osoba. Zmarła 22 stycznia mając niespełna 82 lata, we wspólnocie żyjąc ponad 15 lat.

Pierwsze wrażenie ze spotkania z nią utrzymywało się w następnych latach: nigdy swojego wieku nie traktowała jako wymówki. Prawie do ostatnich dni sprzątała Kaplicę Wierzytwej Adoracji. Do końca przejmowała się chorymi, odwiedzając ich, organizując dla nich Msze święte w ich mieszkaniach. Co miesiąc pielgrzymowała do Częstochowy, by modlić się w intencjach zgłaszanych jej przez wszystkich dookoła.

Jej duszę cechowało umiłowanie krzyża. W czasie formacji wstępnej dostała od mistrzyni nowicjatu krzyżyk. Potraktowała go jako wskazanie drogi. I przyjmowała na siebie każdy krzyż, jaki na nią spadał: także te najcięższe, bo wrzucane jej na ramiona przez tych, co nie powinni byli tego robić. Żartował sobie kiedyś O. Bolesław Mika, że „męczennik” to ten co musi żyć ze „świętym”. Siostra Zosia jednak nigdy nie roztkliwiała się nad sobą – nie była „męczennicą”, choć miała do tego prawo, bo oprócz niedelikatności ludzkiej nękały ją różne choroby: i rak, i żylaki, i problemy z krążeniem. I mimo tych chorób, co piątek przychodziła sprzątać kaplicę. „To wielkie szczęście!” – mówiła, bo był to dla Niej czas rozmowy z Panem Jezusem, z Jego zranionym sercem.

Siostra wiele od siebie wymagała: prostowała się mimo bólu. I tej postawy wyprostowanej wymagała od innych. Kazała zadbać o siebie, iść do fryzjera, a przede wszystkim przed Najświętszy Sakrament i tam przed Panem powiedzieć wszystko, co leży na sercu i duszy. Czasem zirytowana pytała: „A ty, co robisz dla innych, co robisz?!”. Pięknoduchostwo jej nie zwiodło. Pytała o konkrety. Sama nie szukała wymówek, gdy trzeba było służyć swoim czasem. Obecna była na spotkaniach Rady wspólnoty, w czasie akcji sprzedaży palemek, kadzidełek czy wiązanek na Wniebowzięcie. Obecna była przy chorych. I jeszcze jej troska o innych. I uśmiech. I jeszcze ta ostania rada: „Wiesz, zauważyłam, że..., więc staraj się...”, I była w tym delikatność, takt i miłość. I nasza kochana Zosia.

s. Joanna Szelągowska OFS

PRELEKCJE, WYKŁADY I AUTORSKIE SPOTKANIA

W ramach relacji z życia akademickiej i poakademickiej Wspólnoty „Porcjunkula” tym razem krótka prezentacja prelekcji, wykładów i autorskich spotkań, które miały miejsce od jesieni ub. roku w ramach miesięcznych spotkań poświęconych pogłębianiu wiedzy nie tylko teologicznej.

W środę 16 X 2013r. miała miejsce prelekcja pana Rafała Martynka pt. „Na ratunek człowiekowi, czyli o pierwszej pomocy medycznej”. Oprócz wykładu były także ćwiczenia praktyczne (na fantomie) pod opieką naszych specjalistów - Rafała, Bogny i Darii.

W środę 30 X 2013r. wysłuchaliśmy wykładu pani dr. Bogny Górniak-Grygiel nt. zasad zdrowego wyżywienia. W ramach ćwiczeń miała miejsce degustacja spaghetti przygotowanego przez Zosię i o. Michała.

W środę 13 XI 2013r. pan Jacek Pulikowski wygłosił prelekcję nt. relacji osobowych w przygotowaniu do małżeństwa, w życiu rodzinnym i społecznym.

W środę 4 XII 2013 r. – spotkanie z s. Jolantą Jasińską FZŚ i innymi członkami poznańskiej wspólnoty FZŚ nt. „Jak żyć intensywniej duchowością franciszkańską w świecie? – czyli o Franciszkańskim Zakonie Świeckim”.

W środę, 18 XII 2013r. – autorskie spotkanie z panią Izabelą Rutkowską z Głogowa, z wykształcenia filologiem (doktorat w zakresie językoznawstwa na UAM w Poznaniu), autorką wielu artykułów naukowych z języka mistyki i książki „Między książkami”.

W środę, 12 II 2014r. wysłuchaliśmy prelekcji pani dr. Bogny Górniak pt. „Herbaty na zimowe wieczory”.

W środę, 26 III 2014r. – konferencja ks. Wojciecha Muellera nt. sługi Bożego ks. Aleksandra Woźnego, wieloletniego Proboszcza Parafii św. Jana Kantego w Poznaniu, oraz jego procesu beatyfikacyjnego, rozpoczętego w styczniu br. w Poznaniu.

/oprac. red./

TERMINARZ SPOTKAŃ GRUP
 KLASZTOR FRANCISZKANÓW, UL. FRANCISZKAŃSKA 2
 W ROKU 2013/2014

Wtorek	17.00 – 19.00	Grupa „Promyk” AA
Środa	17.00 – 21.00	Franciszkańska Wspólnota „Porcjunkula” <i>o. Michał Baranowski</i>
Czwartek	17.00 – 18.00	Archidiecezjalne Duszpasterstwo Trzeźwości, Porady - <i>Ks. Paweł Pawlicki</i>
Czwartek	18.00 – 21.00	Schola „Oto jestem” <i>Anita Bittner</i>
Ostatni Piątek m.	18.00 – 20.00	Wspólnota św. o. Pio <i>o. Tadeusz Dzwonkowski</i>
I Sobota m.	13.00 – 16.00	Arch. Duszp. Trzeźwości – <i>Elżbieta Liniewicz</i> Dzień skupienia od godz. 10.30, Msza św. g. 12.00
II Sobota m.	9.00 – 13.00	Franciszkański Zakon Świeckich <i>o. Manswet, s. Jadwiga Bibrowicz</i>
III Sobota m.	9.00 – 12.00	Rycerstwo Niepokalanej <i>o. Lucjan Ubysz</i>
Niedziela	17.00 – 19.00	Arch. Duszp. Trzeźwości, Otwarte Mitingi Spikerskie <i>Sławomir Serńkowski</i>
Niedziela* Kapitułarz	16.00 – 18.00	Schola „Oto jestem” <i>Anita Bittner</i>

WAŻNIEJSZE DATY Z ŻYCIA I PONTYFIKATU JANA PAWŁA II

- 18 maja 1920 r. w Wadowicach urodził się Karol Józef Wojtyła, syn Karola i Emilii z Kaczorowskich. 20 czerwca został ochrzczony w kościele parafialnym w Wadowicach
- 1938 r. egzamin dojrzałości, przeprowadzka wraz z ojcem do Krakowa i rozpoczęcie studiów polonistycznych na Uniwersytecie Jagiellońskim
- 1942 r. rozpoczęcie studiów na tajnych kompletach Wydziału Teologicznego UJ (jako kleryk zakonspirowanego Seminarium Archidiecezji Krakowskiej)
- 1946 r. przyjęcie 1 listopada święceń kapłańskich z rąk kardynała Sapiehy, a następnego dnia Msza św. prymicyjna odprawiona w Krypcie św. Leonarda na Wawelu. Wyjazd na studia do Rzymu
- 1948 r. obrona pracy doktorskiej i rozpoczęcie pracy duszpasterskiej.
- 1953 r. zakończenie przewodu habilitacyjnego na Wydziale Teologicznym UJ i przedstawienie rozprawy zatytułowanej: *Próba opracowania etyki chrześcijańskiej według systemu Maxa Schelera*
- 1958 r. nominacja na biskupa sufragana krakowskiego przez Papieża Piusa XII po śmierci biskupa Stanisława Rosponda. 28 września odbyła się konsekracja biskupia w Katedrze Wawelskiej. Nowy biskup przyjął jako dewizę słowa św. Ludwika Marii Grignon de Montforta — *Totus Tuus (Cały Twój)*
- 1962 r. aktywny udział w I sesji Soboru Watykańskiego II (wypowiedzi na temat I rozdziału schematu o źródłach Objawienia, o środkach przekazu społecznego oraz o Kościele)
- 1963 r. udział w II sesji Soboru Watykańskiego II, w grudniu mianowanie przez Pawła VI metropolitą krakowskim
- 1967 r. powołanie do Kolegium Kardynalskiego i przyjęcie nominacji w Watykanie 26 czerwca
- 1978 r. 16 października, około godz. 17.15, metropolita krakowski kardynał Karol Wojtyła został wybrany papieżem. Przybrał imię Jana Pawła II, 22 października na Placu Świętego Piotra odbyła się uroczysta inauguracja pontyfikatu
- 1979 r. Od 2 do 10 czerwca pierwsza podróż apostolska do Polski. Ojczyznę Papież odwiedził jeszcze wielokrotnie (w 1983 r., w 1987 r., w 1991 r. dwa razy, w 1995 r., w 1997, w 1999 r. i w 2002 r.), goszcząc we wszystkich polskich diecezjach

- 1981 r. zamach na życie Ojca Świętego 13 maja podczas śródowej audiencji ogólnej
- 1983 r. ogłoszenie konstytucji apostolskiej *Sacrae Disciplinae Leges*, promulgującej nowy Kodeks Prawa Kanonicznego
- 1985 r. ustanowienie Międzynarodowego Dnia Młodzieży, obchodzonego odtąd każdego roku w Niedzielę Palmową
- 1986 r. wizyta w Asyżu z okazji Światowego Dnia Modlitwy o Pokój, obchodzonego z udziałem przedstawicieli 13 religii świata
- 1992 r. oficjalna prezentacja Katechizmu Kościoła Katolickiego
- 1993 r. obchody I Światowego Dnia Chorego 11 lutego w Lourdes
- 1999 r. inauguracja obchodów Jubileuszu 2000 lat chrześcijaństwa otwarciem Drzwi Świętych w Bazylice św. Piotra w noc Bożego Narodzenia
- 2000 r. pielgrzymka do źródeł wiary w Roku Wielkiego Jubileuszu Chrześcijaństwa, czyli do Egiptu, Jordanii i Ziemi Świętej

2 kwietnia 2005 r. O godz. 21.37 papież Jan Paweł II umiera na Watykanie

1 maja 2011 r. – Beatyfikacja Jana Pawła II dokonana przez jego następcę Benedykta XVI

27 kwietnia 2014 r. Kanonizacja Jana Pawła II dokonana przez papieża Franciszka

PRZYGOTOWANIE DO KANONIZACJI BŁ. JANA PAWŁA II

Z HOMILII BŁOGOSŁAWIONEGO JANA PAWŁA II, PAPIEŻA,
WYGŁOSZONEJ W DNIU INAUGURACJI PONTYFIKATU
(22 października 1978)

Nie lękajcie się! Otwórzcie drzwi Chrystusowi!

Piotr przybył do Rzymu! Co go skierowało i przyprowadziło do tego Miasta, serca Imperium Rzymskiego, jeśli nie posłuszeństwo natchnieniu otrzymanemu od Pana? Może ten rybak z Galilei nie chciałby przyjść aż tutaj. Może wolałby pozostać tam, nad brzegami jeziora Genezaret, ze swoją łodzią, ze swoimi sieciami. Ale prowadzony przez Pana, posłuszny Jego natchnieniu, przybył tutaj!

Według dawnej tradycji, w czasie prześladowania za Nerona, Piotr chciał opuścić Rzym. Ale wkroczył Pan: wyszedł mu naprzeciw. Piotr zwrócił się do Niego pytając: Quo vadis Domine? Dokąd idziesz, Panie? A Pan odpowiedział mu natychmiast: „Idę do Rzymu, by Mnie ukrzyżowano po raz drugi”. Piotr powrócił do Rzymu i pozostał tutaj aż do swego ukrzyżowania.

Nasz czas wzywa nas, skłania nas, zobowiązuje nas do wpatrywania się w Pana i pogrążenia się w pokornym i pobożnym rozważaniu tajemnicy najwyższej władzy samego Chrystusa.

Ten, który narodził się z Dziewicy Maryi, Syn cieśli - jak mniemano, Syn Boga żywego - jak wyznał Piotr, przyszedł, aby nas wszystkich uczynić „królewskim kaptaństwem”.

Sobór Watykański II przypomniał nam tajemnicę tej władzy i fakt, że misja Chrystusa - Kapłana, Proroka-Nauczyciela, Króla - trwa dalej w Kościele. Wszyscy, cały lud Boży uczestniczy w tej trojkiej misji. I może w przeszłości wkładano na głowę papieża tiarę, tę potrójną koronę, aby wyrazić przez ten symbol, że cały hierarchiczny ustrój Kościoła Chrystusowego, cała jego „święta władza” w nim sprawowana, nie jest niczym innym jak służbą, służbą, która ma na celu tylko jedno: aby cały lud Boży był uczestnikiem tej trojkiej misji Chrystusa i pozostawał zawsze pod władzą Pana, która bierze swój początek nie z mocy tego świata, lecz od Ojca Niebieskiego oraz z tajemnicy krzyża i zmartwychwstania.

Ta absolutna, a jednak miła i słodka władza Pana odpowiada całej głębi człowieka, jego najwznioślejszym aspiracjom umysłu, woli, serca. Ona nie przemawia językiem siły, lecz wyraża się w miłości i w prawdzie.

Nowy Następca Piotra na rzymskiej stolicy wypowiada dzisiaj gorącą, pokorną, ufną modlitwę: „O Chryste! Spraw, bym mógł stać się i być sługą Twojej jedynej władzy! Sługą Twojej słodkiej władzy! Sługą Twojej władzy, która nie przemija! Spraw, bym potrafił być sługą! Co więcej, sługą Twoich sług!”

Bracia i Siostry! Nie obawiajcie się przyjąć Chrystusa i zgodzić się na Jego władzę!

Pomóżcie Papieżowi i wszystkim, którzy chcą służyć Chrystusowi i przy pomocy władzy Chrystusowej służyć człowiekowi i całej ludzkości!

Nie lękajcie się! Otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi! Jego zbawczej władzy otwórzcie granice państw, ustrojów ekonomicznych i politycznych, szerokich dziedzin kultury, cywilizacji, rozwoju. Nie lękajcie się! Chrystus wie, „co jest w człowieku”. Tylko On to wie!

Dzisiaj tak często człowiek nie wie, co nosi w sobie, w głębi swojej duszy, swego serca. Tak często jest niepewny sensu swego życia na tej ziemi. Tak często opanowuje go zwątpienie, które przechodzi w rozpacz. Pozwólcie zatem - proszę was, błagam was z pokorą i ufnością - pozwólcie Chrystusowi mówić do człowieka. Tylko On ma słowa życia, tak, życia wiecznego.

W niedzielę, 1 czerwca br., będziemy w Sanktuarium gościć franciszkańskiego Misjonarza z Kenii, o. dr. Roberta Leżohupskiego, który na wszystkich Mszach św. będzie głosił słowo Boże i zbierał ofiary na pomoc dla kenijskich misji. Po wieczornej Mszy św. zapraszamy na spotkanie z Misjonarzem do salki duszpasterskiej.

Zapraszamy na:

- Msze św. w dni powszednie o godz.: 7.00, 9.00 i 18.00, w niedziele i uroczystości o godz.: 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 12.30, 18.00
- Nowennę do św. Antoniego w każdy wtorek po Mszy św. o godz. 9.00 i 18.00
- Nowennę do Matki Bożej w Cudy Wielmożnej w każdy czwartek po Mszy św. o godz. 9.00 i 18.00 (Msze św. przed ołtarzem Matki Bożej)
- Godzinki ku czci N.M.P w każdy czwartek o godz. 8.30

UWAGA! Podczas każdej nowenny są odczytywane prośby, które zanosimy za przyczyną Matki Bożej i św. Antoniego. Prośby można składać na tacę lub do odpowiedniej skarbony w kościele. Każda czwartkowa Eucharystia o godz. 18.00 jest Mszą św. składkową w poleconych intencjach, które można składać w zakrystii.

Numer do druku przygotował:
o. Michał Baranowski
Opracowanie graficzne: Zuzanna Szulc

Listy prosimy kierować na adres:
Redakcja „Echa Sanktuarium”
Klasztor OO.Franciszkanów
ul. Franciszkańska 2
61-768 Poznań
tel. 61 852 36 37

lub na kontakt e-mail:
m.baranowski@ofmconv.opoka.org.pl

- Codzienna całodzienna adoracja Najświętszego Sakramentu
- Codzienna koronka do Miłosierdzia Bożego o godz. 15.00
- Codzienny różaniec o godz. 17.30
- Spowiedź od poniedziałku do piątku: 10.00 -12.30, 15.00 - 17.30; w sobotę: 15.00 - 17.30 oraz na początku każdej Mszy św.

www.poznan.franciszanie.pl
www.franciszkanie.gdansk.pl
poznan@franciszkanie.gdansk.pl